

Мій бересте! Ти хилиш віти стиха
Під леготом, що ним тут небо диха;
Я сам-один тепер в тіні твоїй,
Де гомонів ласкавих друзів рій,
Що, може, десь в чужих світах, знебулі,
Так, як і я, сумують по минулім.
Стежиною берусь на косогір;
Ти знов мені милуєш серце й зір,
Мій затишку, де в любе надвечір'я,
Не раз зійшовши, марив аж до зір я.
Ми стрілись знов, але в моїм житті
Не ті думки і мрії вже не ті.
Твоє ж гілля шепоче серцю знову,
Про дні далекі ведучи розмову,
Мов шелестить: "Прощай і обніми,
Бо, може, бачимось востаннє ми".
Коли уляжуться у грудях бурі,
І згасне крові шал у дні похмурі,
То й смерть мені здалася б нестрашна
(Чи може бути прийнятною вона!).
Якби судилась серцю тут могила,
У цій землі, яка для нього мила;
Там, де моя зростала плоть і кров,
Притулок вічний радо б я знайшов.
Тож хай в краю, де квітнули надії,
Моя могилка у траві видніє,
Нехай засну там, де побачив світ,
В землі, в якій одбивсь дитинства слід,
Змішаюсь з порохом землі тієї,
Що я любив її, страждав за неї.
Хай з милим подзвоном в останню путь
Мене лиш кілька друзів проведуть,
Оплачуть мовчки, положивши квіти,
І хай навек забуде решта світу!

2 вересня 1807